

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2659/2016
23.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић-Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., кога заступа Миодраг Војновић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 181/16 од 16.05.2016. године, у седници одржаној дана 23.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 181/16 од 16.05.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 8/14 од 08.10.2015. године, ставом првом изреке одбијен је примарни тужбени захтев ради поништаја решења туженог од 11.10.2013. године којим је тужилци отказан уговор о раду и тужени обавезан да тужилцу врати на радно место директора сектора набавке у сектору набавки дирекције пословни центар, функције за организациона питања и да је пријави код надлежних органа Републичког фонда за ПИО. Ставом другим изреке, делимично је усвојен евентуални тужбени захтев и поништено је напред наведено решење, а тужени обавезан да тужилцу врати на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме и радном искуству, почев од дана престанка радног односа и да је пријави са наведеним даном код надлежних органа Републичког фонда за ПИО и уредно попуни њену радну књижицу. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев ради накнаде штете због изгубљене зараде за сваки месец проведен ван радног односа, почев од дана престанка радног односа до враћања на рад у износу од 64.018,53 динара, са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 181/16 од 16.05.2016. године, ставом првим изреке одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 8/14 од 08.10.2015. године у делу којим је делимично усвојен евентуални тужбени захтев. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужиље у делу којим је одбијен тужбени захтев ради накнаде штете у износу од 64.018,53 динара, са захтеваном законском затезном каматом, као и у делу о трошковима парничног поступка и у том делу укинута наведена пресуда и предмет упућен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену и то против одлуке садржане у ставу првом изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужиља је поднела одговор на ревизију предлажући да се иста одбаца или одбије.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Побијаном одлуком одбијен је примарни тужбени захтев ради поништаја решења туженог од 11.10.2013. године којим је тужиљи отказан уговор о раду и којим је тражено да тужени тужиљу врати на радно место директора ..., и да је пријави код надлежних органа Републичког фонда ПИО, док је усвојен евентуални тужбени захтев и поништено напред наведено решење, а тужени обавезан да тужиљу врати на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме и радном искуству, а сагласно члановима 154, 155. став 1. тачка 5, 171. и 172. Закона о раду, обзиром да је утврђено да је тужиља била у радном односу код туженог од 01.06.2006. године све до дана када јој је радни однос престао спорним решењем од 11.10.2013. године, а да је за време трајања радног односа тужиља обављала послове комерцијалног референта у ..., а уговор о раду који је закључила са туженим је више пута мењан. Дана 25.02.2013. године тужени је тужиљи понудио измену уговорених услова рада, ради обављања послова самосталног сарадника ..., из разлога потребе процеса и организације рада, коју понуду је тужиља прихватила, па против туженог водила радне спорове ради поништаја анекса којим је распоређена на послове самосталног сарадника за ... (анекс од 25.02.2013. године). Тужени је дана 24.07.2013. године донео одлуку о покретању поступка решавања вишка запослених услед организационих промена и истог дана усвојио предлог Програма решавања вишка запослених због организационих промена ради смањења укупних трошкова пословања и

оптимизације коришћења људских ресурса и одлучио да укине систематизоване послове у оквиру Службе за ..., поред осталих и послове на које је распоредио тужилу. Програм решавања вишка запослених тужени је донео 23.09.2013. године, а истим су наведени и запослени који уживају посебну заштиту од проглашења вишком запослених. Поред осталих, у категорији заштићених су предвиђени родитељи који самостално врше родитељско право, односно којима су деца поверена на бригу и старање. Тужили је решењем туженог од 11.10.2013. године отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом услед организационих промена и одређено је да јој радни однос престаје од 15.10.2013. године, док је изменом и допуном Правилника о организацији и систематизацији послова од 02.10.2014. године укинута организациона јединица, функција за организациона питања, укинута су одређена радна места, поред осталог и радно место тужиле (...). Тужили су након развода брака поверена на негу, чување и васпитање малолетна деца ВВ и ГГ о чему је тужила обавестила туженог, подсећајући га на садржину Програма у делу предвиђене заштићене категорије запослених од отказа.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаном одлуком делимично усвојен евентуални тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог од 11.10.2013. године којим је тужили отказан уговор о раду, а тужени обавезан да тужилу врати на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме и радном искуству, почев од дана престанка радног односа, уз закључак судова да је тужени Програмом решавања вишка запослених услед организационих промена од 23.09.2013. године предвидео да ће посебну заштиту од проглашења вишком запослених обезбедити, поред осталих, родитељима који самостално врше родитељско право, односно којима су деца поверена на бригу и старање. За ту категорију запослених, тужени је као меру за решавање вишка запослених предвидео премештај на друге одговарајуће послове.

Имајући у виду наведено, правилно судови налазе да тужила спада у категорију лица којима се Програмом решавања вишка запослених пружа посебна заштита од проглашења вишком запослених, обзиром да су након развода брака тужиле њена малолетна деца поверена на негу, чување и васпитање тужили, те правилно поништено наведено решење о отказу уговора о раду, и правилно одређено враћање тужиле на рад из разлога што је само послодавац овлашћен да врши распоређивање запослених, док је примарни тужбени захтев, а којим је тужила захтевала враћање на послове директора ..., правилно одбио.

Наводе у ревизији којима се указује да је изрека другостепене пресуде контрадикторна, односно да је пред другостепеним судом учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 1. тачке 1-3.

Неосновано ревидент указује да се у побијаној пресуди Апелационог суда не одговара на жалбене наводе, обзиром да је нижестепени суд, сагласно члану 396. Закона о парничном поступку у образложењу пресуде оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, због чега није учињена битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 396. Закона о парничном поступку, на коју се ревизијом указује.

На основу изложеног, а применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка, који се односе на састав одговора на ревизију, обзиром да наведени трошак није био нужан и неопходан за вођење овог поступка, због чега је сагласно члану 165. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић